

pligtet til at træffe Foranstaltninger til at afværge saadan Fare. At vedkommende Statsmyndighed, hvis Ledning forulempes ved, at en privat elektrisk Ledning falder ned paa den, har Krav paa at faa de med Forstyrrelsens Tjernelse forbundne Udgifter refunderede af det private Anlægs Ejer, saaledes som det er bestemt i Paragrafens sidste Stykke, er formentlig grundet i Forholdets Natur.

Til § 13.

Det følger af Forholdets Natur og er stemmende med Lovgivningens Grundsaetninger, at der vil være at yde Erstatning til vedkommende private Person eller offentlige Myndighed, ikke blot for Afstaaelse af Grund, hvor en saadan nødvendiggøres ved Anlægget af Telegraf- eller Telefonledninger, jfr. Grundlovens § 82, men ogsaa for anden Skade og Mlempe, som saadanne Ledninger forvalde. En udtrykkelig Bestemmelse herom er optaget i nærværende Paragraf, hvorhos Erstatningens Forfættelse er henvist til villige, paa sædvanlig Maade af Retten dertil udmeldte Mænd.

Til § 14.

Af Hensyn til den store Samfundsinteresse, der knytter sig til, at Statens Telegraf- og Telefonledninger kunne opnaa den størst mulige Sikkerhed mod Forstyrrelser, bør formentlig selve Foretagelsen af de Handlinger, der indeholde Overtrædelse af Bestemmelserne i § 11, 1ste og 3dje Stykke, samt § 12, 1ste Stykke, medføre strafferetlig Virkning, uden Hensyn til, om Handlingen faktisk har bevirket, at Ledningen er bleven beskadiget eller paa anden Maade forulempet. I Overensstemmelse hermed er Bestemmelsen i Forslagets § 13 affattet.

Til Kapitel III.

Til § 15.

Hemmeligholdelsen af de Telegrafvæsenet til Befordring betroede Meddelelser samt af de gennem sammes Telefonledninger førte Samtaler er en af Hovedbetingelserne for Telegrafens og Telefons Anvendelighed som Kommunikationsmiddel i det almindelige Samfund, og der bør derfor i en eventuel Lov angaaende Telegraf- og Telefonvæsenet

ikke savnes Lovbestemmelser, der staffe Statens Borgere Garanti for denne Betingelses Opfyldelse ligesom i øvrigt sikre dem imod Pligtbrud fra Telegraffunktionærernes Side, hvorved Tilliden til Institutionen kan svækkes. Med Hensyn til de af Telegrafvæsenets Embeds- og Bestillingsmænd som saadanne begaaede Forbrydelser er man nu henvist til Straffelovens almindelige Bestemmelser om Forbrydelser i Embedsforhold, navnlig Lovens §§ 133, 139 og 141, men Anvendelsen af de deri indeholdte Straffebestemmelser paa de Forbrydelser, hvorom der her er Spørgsmaal, vil ikke give et Resultat, der svarer til de paagældende Handlingers særlige strafferetlige Karakter. I Henhold hertil er der i nærværende Afsnit optaget særlige Bestemmelser om Telegraffunktionærers Strafsansvar, hvilke Bestemmelser ere ganske overensstemmende med dem, der indeholdtes i Kap. III i det i Rigsdagssamlingen 1883—84 fremsatte Lovforslag, saaledes som det blev vedtaget af Landstinget ved 3dje Behandling i dette Ting, dog at Bestemmelserne i det tidligere Lovforslag vedrørende Hemmeligholdelsen af Telegrammer i nærværende Forslag ere udvidede til ogsaa at gælde med Hensyn til Hemmeligholdelsen af Telefon samtaler. Med Hensyn til Paragrafens nærmere Indhold skal her kun bemærkes, at Brud paa Hemmeligholdelsespligten er foreslaaet straffet henholdsvis med Fængsel eller under stærpende Omstændigheder Forbedringshusarbejde og med Bøder eller simpelt Fængsel, alt efter som Vedkommende har handlet forsættligt eller uagtsomt; men ved Siden af denne egentlige Straf er det bestemt, at den paagældende i alle Tilfælde skal affediges af Telegrafvæsenets Tjeneste, idet man er gaet ud fra, at Overholdelsen af Hemmeligholdelsespligten er en saa ubetinget nødvendig Fordring til en Funktionær i Telegrafvæsenets Tjeneste, at Brud paa denne Pligt, hvad enten det sker forsættligt eller uagtsomt, karakteriserer Vedkommende som uændelig i denne Tjeneste og derfor uden Undtagelse bør drage hans Afstedigelse til Følge. Dette Synspunkt er derimod ikke anset anvendeligt paa de i Paragrafens 3dje Stykke omhandlede Forseelser, for hvilke Embedsfortabelse vel er foreskrevet, men som egentlig Straf, med Hensyn til hvilken Benaadning ikke er udelukket. (Sfr. Landstingets Forhandlinger i Rigsdagsamlingen 1883—84 om det ældre tilsvarende Lovforslag, særlig Sp. 220 ff.)